

Tomáš „Tomík“ Novotný

Scénář reportáže

Zpracovali Petr Novák, Daniela Vachová, Matyáš Háva, Kryštof Junak, Veronika Paszeková a Veronika Štejnarová

ZŠ Partyzánská, Česká Lípa

Matyáš H.: K rozhovoru jsme si vybrali pana Tomíka Novotného z Velenic u České Lípy. Ještě před setkáním jsme se dozvěděli, že je nejen kapelníkem skupiny Játra revival, ale i docela známým českolipským malířem.

Verča P.: Tomík Novotný vyrůstal v Žacléři v Podkrkonoší a společně s kamarády vyváděl samé lumpárny. Školu moc rád neměl, jeho nejoblíbenější předmět byla asi výtvarka.

Kryštof J.: V pubertě se začal zajímat o hudbu. Ta oficiální ho nebavila, nadšený byl ale z punkové muziky. Konkrétně z polské punkové muziky. Asi nepřekvapí, že si po čase založil společně s kamarády kapelu.

Tomík: Samozřejmě bych v té době vyzdvihl třeba Lady Pank. Takový, není to úplně rock ani pop-rock, není to žádná taková vyrvál, měli dobrý textíky. My jsme rozuměli polsky, páč jsme bydleli vedle hned. Třeba jedna Fabryka Małb, což byla Fabrika opic a tam on zpíval o tom, jak ty lidi... vlastně, jak se s nimi manipuluje a tak, ale v tom polském významu.

Hudební vložka: Lady Pank - Fabryka Małp [Lady Pank - Fabryka małp](#)

Daniela V.: Kvůli vzhledu a jeho odlišným názorům si ho policie začala brát na stanici už v 16 letech. Pravidelně si ho volali na stanici, kde ho vyslýchali a bili.

Tomík: Pro mě jezdili co tři tejdny. Ono mi to připomíná, že oni neměli co dělat, tak si pro mě přijeli a prostě šup šup, a když nebyl výslech, tak vás aspoň trochu ztloukli, abyste si nemysleli, že jako si můžete dělat, co chcete, a zase vás vyčutli.

MK: Na nic se neptali?

Tomík: Ne, prostě normálně jenom tam člověk přijel, oni samozřejmě byli strašně naštvaní, takže to třeba probíhalo, že jako co nám povíš, jo, já sem říkal: Nevím, co vám mám říkat, takže v nich stoupala ta agresivita, protože když člověk čím víc říkal „nevím, nevím, nevím“, tak už bylo na něm vidět, jak se zvedá, a už to člověk mohl čekat z jakýkoliv strany, že jo.

Petr N.: Výslechy a intenzita bití se stupňovaly, jak Tomík dospíval.

Tomík: Přišli do hospody, zamkli dveře v hospodě a zařvali: Občanky na stůl! Teď tam byli s těma pomocníkama a my jsme tam měli kluka, přijel z vojny načerno, teď co s ním? Tak jsme ho jako zašili pod stůl, tak jsme vymýšleli, co s ním. Prostě, tak jsme šli, jako že potřebujem

na hajzlik. Tak nám odemkli ty jedny dveře, že jo, a ty druhý jsme vykopli a utekli jsme. No samozřejmě ne daleko, on teda utek a my jsme se vrátili, vlastně aby on mohl utéct, tak jsme se vrátili zpátky, aby za náma neběželi. Samozřejmě, co následovalo, ani nemusím vyprávět... Ale dokázali jsme i takhle toho člověka zachránit odtamtud, aby ho nečapli, když tam byl načerno, že jo. A jsem si říkal, teď nás tady jako postřílej, nebo co jako? Člověk si musí uvědomit, jakéj to byl marast. Protože ten soudruh si mohl dovolit úplně všechno.

Danča V.: Je jasné, že s takovými zkušenostmi Tomík Novotný nemůže komunistům přijít na jméno. Konec šikany a bití ze strany policie přišel, až když se odstěhoval ze Žacléře. Aby nemusel na vojnu, odešel v 18 letech těžít uran na Českolipsko. Sametová revoluce pro něj byla zásadním obratem v životě a zůstává životním optimistou.

Tomík: Pokora, láska, pravda vítězí vždycky.